

NÅR VI SYNGER

EN ANTOLOGI OM SANGENS BETYDNING

Sangens
Hus

Alle har en stemme

Når vi synger – en antologi om sangens betydning

Anne Agersnap, Lisbeth Smedegaard Andersen, Mads Bille, Lars Ole Bonde, Lea Wierød Borčak, Rasmus Skov Borring, Anne Odgaard Eyermann, Martin Lysholm Hornstrup, Claus Skjold Larsen, Esther M. Morgan-Ellis, Elsebeth Gerner Nielsen, Bertel Nygaard, Lasse Skovgaard og Anne Tetens.

2. udgave, 1. oplag, 2026

© 2026, Sangens Hus og forfatterne

Redaktion:

Lea Wierød Borčak, Mette Johnsen Elbeck, Elsebeth Gerner Nielsen og Mette Thue, alle fra Sangens Hus og Videncenter for Sang.

Omslag og grafisk tilrettelæggelse:

Janus Engelbrecht, Sangens Hus

Forsiden illustrerer et mønster, som dannes fx i sandkorn, når de ligger på en plade, der sættes i svingninger af lyd. Forskellige frekvenser skaber forskellige mønstre – som når sang skaber forskellige virkninger i os.

Kapitel 13 er oversat af Noa Kjærsgaard Hansen

Tryk:

JYPA

Alle rettigheder forbeholdes.

Kopiering fra denne bog kan kun findes sted på de institutioner, der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

ISBN 978-87-973408-3-7

Udgiver:

Sangens Hus
Nørregade 7D
7400 Herning
www.sangenshus.dk

Indhold

Forord	7
<i>Marianne Jelved</i>	
Indledning	9
OPRINDELSE:	
På syngende grund	15
<i>Claus Skjold Larsen</i>	
FÆLLESSKAB:	
Fra hver-for-sig-fund til sam-fund	27
<i>Elsebeth Gerner Nielsen</i>	
HVERDAGEN:	
Sang under brusebad	41
<i>Anne Odgård Eyermann</i>	
KORSANG:	
Et talentmiljø i provinsen	53
<i>Mads Bille</i>	
SUNDHED:	
Sangens betydning for sundhed og trivsel	65
<i>Lasse Skovgaard</i>	
TRIVSEL:	
Sang og sundhed i indskoling	93
<i>Anne Tetens og Lars Ole Bonde</i>	
BÆREDYGTIGHED:	
Sange er drømmenes sprog	107
<i>Lisbeth Smedegaard Andersen</i>	

HÅB:

Mellem drøm, forventning og håb	119
<i>Bertel Nygaard</i>	

FOLKEOPLYSNING:

Fællessang som folkeoplysning	133
<i>Rasmus Skov Borring</i>	

TRADITION:

Fællessang – et selvfølgelig eller et særegent ritual?	145
<i>Anne Agersnap</i>	

FÆLLESSANG:

»Godhedsdiskurs« og eksklusion i dansk fællessangskultur ...	159
<i>Lea Wierød Borčak</i>	

MANGFOLDIGHED:

Sangfoldighed	171
<i>Martin Lysholm Hornstrup</i>	

TEKNOLOGI:

Adskilt af tid og rum, men forenet i sang:	
Fællessang og medier	185
<i>Esther M. Morgan-Ellis og Lea Wierød Borčak</i>	

EFTERORD:

Sangens betydning i mit univers	199
<i>Bertel Haarder</i>	
Om forfatterne	205

Fællessang som folkeoplysning

Af Rasmus Skov Borring, pianist, komponist og redaktør på Forlaget Højskolerne

Fællessang har gennem århundreder været garant for at skabe fællesskab. »Når vi synger sammen, hører vi sammen« er et brugt slogan i mange sammenhænge. Men når verden forandrer sig, ændrer sangene sig og ikke mindst vores forståelse af dem. Derfor er sange ikke kun noget i sig selv, men også noget i kraft af mødet med den anden. Folkeoplysningsperspektivet inddrager den enkelte som en aktør, der kan tage stilling. Folkeoplysning betyder i sin korthed, at man som menneske introduceres til et indhold, der på baggrund af efterfølgende refleksion hjælper en til at forstå sig selv i verden. Kapitlet handler om, hvordan fællessang i tiden er en bidragsyder til folkeoplysningen – både for det store fællesskab og for mennesket i det. Det brændende spørgsmål er, om folkeoplysningsperspektivet kan skabe handling.

Begrebet folkekultur indikerer, at det deles af mange. I Danmark har vi en fællessangstradition, som mange aldrig tager del i. Gennem de seneste år har der blæst varme vinde om den danske sangskat. Med en ny højskolesangbog fra 2020, der har slået alle salgsrekorder, er der for alvor kommet gang i sangskriverværkstederne rundt omkring. Der produceres nye sange som aldrig før. Sange, der berører tidens emner og afspejler, at tiden altid er i forandring. Når vi

interesserer os for noget i et samfund, kalder det på nye sange. En folkekultur er dermed en dokumentation af mange tiders måde at bruge sproget på, og melodiernes løbende forandring definerer en stemning. Dertil kommer, at udgivelser med sange er kurateret af nogle, der på vores alles vegne definerer danskhed på det pågældende udgivelsestidspunkt. De kan dermed også forme vores forståelse gennem deres valg.

Empirien for dette kapitel er mange års sangformidling. Jeg har set alle afkroge af Danmark, mødt mennesker på tværs af generationer, sunget med efterskoleelever og pensionister og alt derimellem. Konklusionerne er både mine egne og baseret på den respons, jeg møder. Jeg har spillet i forsamlingshuse og på Det Kongelige Teater, som begge er legitime scener for en folkekulturs udfoldelse. Netop det skiftende rum er en medvirkende faktor i vores forståelse af, hvad indholdet tilbyder os, ligesom den konkrete fortælling og stemningen i musikken taler direkte ind i både dine egne personlige erfaringer og verdens tilstand i øvrigt. Derfor synger vi altid med udgangspunkt i i dag. Når jeg som sangvært står overfor en forsamling, er de både et fællesskab i kraft af hinanden, og hvert menneske kommer også med sin fortælling. Det personlige rum for refleksion er i høj grad her, folkeoplysningsperspektivet folder sig ud – for det, jeg tænker og føler, kan være noget andet end, hvad den, der sidder ved siden af, tænker og føler. Vi er dog stadig forbundne og afhængige af hinanden, da det er svært at synge fællessang alene. Der opstår dermed både noget for det fælles og noget for dig. Den personlige refleksion er i direkte forbindelse med det indhold, vi bliver præsenteret for – og det er essensen af folkeoplysningen. Hvordan forholder vi os til den fortælling og stemning, vi møder, hvordan kan det forandre min forståelse af mig selv og dermed også min forståelse af verden?

Synger om, hvad livet vil, hver dag vi er til stede

Kort før nytårsaften i 2023 døde marskens digter, Jens Rosendal, 91 år gammel. Danmark tog dermed afsked med en folkekær digter, der gennem flere årtier har været den bedst repræsenterede nulevende

i *Højskolesangbogen*. De fleste kender kærlighedshistorien, der sprængte alle rammer, og som blev et brud med stærke normer fra en opvækst i Indre Mission. Da Jens Rosendal i starten af 1980'erne endelig turde at overgive sig til sine følelser, forelskede han sig i en mand, brød ud af sit ægteskab med sin kone og insisterede på at have sin ret til kærlighed – både over for Gud og mennesket. For blot lidt over 40 år siden var dette kontroversielt og tæt på umuligt. Jens Rosendal tænkte, at han måske godt kunne have sluppet gennem livet med den hemmelighed, men han ville ikke dø sådan. Det er hans egne ord. Det var her, han skrev forelskelsessangen »Du kom med alt det der var dig« (HS 480) på under et kvarter – og fortalte sit livs kærlighed, at han havde skrevet en sang til ham, og at der nok ikke var nogen, der ville synge den, når de fandt ud af, hvad den i virkeligheden handlede om. Derfor blev det et skalkeskjul at lancere sangen i teaterstykket »Klods-Hans« på Løgumkloster Højskole, fordi den klodsede Hans' kærlighed til prinsessen også var bøvlet. Således begyndte sangen sit liv, inden den i 1989 kom i *Højskolesangbogen*. Først i 00'erne blev det offentligt kendt, at dens grundfortælling tog afsæt i kærligheden mellem to mænd.

Når dette sangeksempl er relevant i denne sammenhæng, er det, fordi det illustrerer, hvordan folkekulturen opererer, når den både kommer fra et personligt sted og formes i mødet med den anden. Det er her, folkeoplysningen også bliver en dimension. Det er klart, at Jens Rosendals fortælling resonerer særligt blandt mennesker, der forelsker sig i personer af samme køn. Det er dog også tydeligt, at fortællingen vinder genklang i mange forskellige kærlighedsrelationer, som Klods-Hans og prinsessen også beviste. Sangen har dermed både formet en vej for en minoritet og er over tid også blevet majoritetens sang. Den er desuden oversat til adskillige sprog. Eksemplet viser, at den livserfaring, du selv bringer ind i mødet med sangen, er forudsætningen for at omsætte indholdet i et større perspektiv. Når temaer som tro, håb, kærlighed og menneskeliv møder os i sangene, er vi på den ene eller anden måde selv et genstandsfelt i mødet. Efter 20 års samliv mistede Jens Rosendal sin livspartner. Han besluttede, at hvis han kunne skrive om den berusende forelskelse, måtte han

også kunne skrive om det smertelige tab, han pludseligt stod med. Derfor skrev han yderligere seks vers, som han kaldte for »Kærlighedssang ved et tab« (HS 481). Sangens sidste to linjer er nu citeret som det allerførste på side 1 i *Højskolesangbogen* – en plads, der ellers har været forbeholdt Grundtvig: »Synger om hvad livet vil hver dag vi er til stede«. Har du oplevet en forelskelse, forstærkes den i sangen – har du oplevet et tab, og slipper dine ord op, tager andre ord over. Det er dagen i dag, der er dit grundlag. En ny erfaring i morgen, et nyt perspektiv.

Fællessang i nuet og alt det udenom

En god fællessangssituation er først og fremmest betinget af nuet og de mennesker, der tager del i den. Folkeoplysningsperspektivet anerkender derudover også, at der foregår mere end det – også noget, som den enkelte ikke nødvendigvis er direkte bevidst om. Effekten kan derfor være svær at måle, fordi det ofte er et forhold, der gør sig gældende i nogle for omverdenen usynlige refleksioner. Det er et forhold, der sker på din egen banehalvdel, som du måske ikke altid kan sætte præcise ord på. Særligt de yngre generationer synger med uden at være så bevidste om, at der er mere på spil. Det handler om oplevelsen nu og her. Det er netop det forhold, der gør folkekulturen bevægelig, at den taler til os på forskellige måder, og at den samme sang gør sig gældende på én måde, når man er 15 år, og på en anden, når man har haft et længere, erfaret liv. En undersøgelse fra 2024 (Borčak et al., u.u.) pegede på, at mange mennesker går mere op i at synge, fremfor hvad de synger. Det siger netop noget om oplevelsen i nuet, og at det fælles er den umiddelbare tiltrækningskraft for mange. Hvis man derudover advokerer for, at der også er folkeoplysning i at synge, er det derfor et forhold, der kan komme til syne både ubevidst og mere reflekteret. Hvis man lærer at forstå, hvad fællessangens sted kan bruges til, kan man også forholde sig aktivt til det som medsyngende. Så giver det os et sted at gå hen og få styr på os selv, et sted, hvor vi kan få afløb for vores følelser – noget at spejle os i som et grundlag for en nuanceret forståelse. I eksemplet med Jens Rosendal vil det ofte relatere sig til mere personlige referencer. Men

er konteksten fx en mere politisk motiveret agenda, vil folkeoplysningsperspektivet også fordre en stillingtagen, som kan relatere sig mere til større samfundsdagsordener. Når verden er bagtæppe, bliver sange om frihed, tolerance, Danmark og verden sat i det aktuelle lys. En sang kan godt både være informativ om noget historisk og samtidig perspektivere en aktualitet. For en medsyngende kan det fremstå som et meget stort krav at skulle få alt dette ud af en fællessangssituation, og derfor er det også vigtigt, at det kan være ganske okay blot at synges med og nyde nuet. Pointen er, at du alligevel altid vil placere dig i forhold til noget – også selvom bevidstheden om det ikke er det, der fylder.

Sangværtskabet

Hvis fællessang er folkeoplysning, er der også et dannelsesaspekt. Dette handler om de sange, der bliver produceret, men i lige så høj grad om, hvordan de formidles. Netop derfor kan de samme sange komme forskelligt til udtryk alt afhængig af konteksten. Det er et væsentligt forhold i en tid, hvor mange holdninger og meninger skal sameksistere, og det stiller højere krav til den enkelte i forhold til at forstå en sammenhæng.

De seneste år har fornyelsen af den danske sangskat fyldt meget på baggrund af en ny højskolesangbog. Men de gængse kernesange om Danmarks smukke kyster og et mere ensartet samfund vinder stadig genklang hos mange. Tiden stiller dog krav til, at intentionerne er tydeligere for at forstå en hensigt. Denne rammesætning er i høj grad et anliggende for sangværten. Her er Grundtvigs sange et godt eksempel.

Selvom antallet af Grundtvig-sange løbende reduceres i udgivelser, så der kan blive plads til fornyelsen, er han fortsat den mest repræsenterede bidragsyder. Men hvordan møder han nye generationer? Hvis et ungt menneske på en efterskole skal opleve, hvordan hans ord for længe siden også kan have noget med nutiden at gøre, kræver det formidling. Man kan ikke bare regne med, at det giver sig selv. I den frie skoleverden er hans ord fortsat stærke argumenter, men ordene kommer af en anden tid. Hvad betyder »Er lyset for

de lærde blot« (HS 82)? eller »Hvad solskin er for det sorte muld« (HS 84)? Sangværtens rolle er at skabe en forbindelse, så indholdet står til rådighed for de mennesker, der tager del i sammenhængen. Hvis ikke nye generationer har lyst til at arve, er der ingen kulturarv. Derfor ligger der en væsentlighed i netop kommunikationen med de kommende generationer. Det er også folkeoplysning, hvis noget, der er skrevet i en anden tid, alligevel kan skabe forbindelse til nutiden. Man skal ikke betragte fornyelse som en erstatning, det er et løbende supplement. Der er ikke noget at forny, hvis der ikke er en tradition, og der er ingen tradition, hvis ikke der er løbende fornyelse. Forholdet er dialektisk, og generationerne hjælper hinanden. Nogle gange synger de unge for, og nogle gange synger de ældre for.

Rammesætningen er ofte hele fundamentet for, at man overhovedet kan tale om identifikation. En elsket danmarkssang som »I Danmark er jeg født« (HS 384) klinger meget forskelligt alt afhængigt af, hvem der synger den, og hvor den fremføres. Skal man være født i Danmark for at kunne forstå den? Eller handler den om tilhørsforhold på et mere abstrakt plan? Det er to meget forskellige tilgange til sangen. Formidlingen sætter en ramme, men den medsyngende må selv tage stilling. Sådan er det, hver gang vi synger sammen. At vælge sange, motivere og forstå stiller krav til os alle.

Grænser på landjorden og dem, vi ikke kan se

Når omgivelserne ændrer karakter, gør vores forståelse det også. Sange, vi har kendt længe, kan komme til syne på nye måder. Musikken og ordene er de samme, men du eller verden har ændret sig – og dermed også forståelsen. I 2006, da den 18. udgave af *Højskolesangbogen* udkom, var danmarkssangene også meget farvede af verdenssituationen. Berlinmurens fald medvirkede fx til, at man for første gang mødte en optimisme i sangene med fokus på et Danmark i verden med samarbejde som nøgleord. Eksempler på dette er »Godmorgen, lille land« (HS 24) fra 1998 med tekst af Niels Brunse og melodi af Carsten Johannes Mørch, som blev lavet til Storebæltsbroens indvielse. Eller »Stenen slår smut på det danske vand« (HS 408) fra 1990 med tekst af Søren Eppler og melodi af Henrik Birk Aaboe

Andersen. Begge sange var banebrydende, da de udkom, og der skal ikke meget til for at konstatere, at Europa i dag ser anderledes ud. Vi bliver derfor både mindet om tiden, der var, og vi bliver også opfordret til nye konklusioner på baggrund af de aktuelle forhold. Sange om frihed, som fx Carl Emil Petersens »Frit land« (HS 220) eller Alsangsvinderen fra 2020, »Frihedens lysdøgn« (HS 226) med tekst af Anne Vad og melodi af Julie Maria og Nikolaj Busk, adresserer øjensynligt en anden verden. Sidstnævnte kom til i forbindelse med 75-året for befrielsen efter anden verdenskrig. Sidenhen har vi haft en verdensomspændende pandemi, hvilket sætter frihedsperspektivet for den enkelte i et nyt lys. Lars Lilholts »I mit grænseland« (HS 223) er skrevet på baggrund af flygtningekrisen i 2015, men klinger nu, i lyset af MeToo-bevægelsen, også i et andet lys. Vi synger altid om, hvad livet vil, hver dag vi er til stede.

En immateriel folkekultur

Højskolesangbogen er et naturligt referenceværk, når man taler om Danmarks syngende folkekultur. Der er dog også flere andre udgivelser, og de forsøger alle at løfte den samme opgave. Man kan se dem som konkurrenter, men man kan også betragte dem i et dialektisk forhold, hvor de placerer sig forskellige steder i markedet. Fælles for dem alle er, at fortællingerne bæres af melodier som en helt afgørende del af formidlingen. Hvor mange af Grundtvigs sange ville møde nye generationer, hvis ikke det var, fordi de blev sunget? Det er tit indholdet i teksterne, vi taler om, men melodierne leverer stemningen, som også betinger den efterfølgende refleksion. Melodien sender os i en retning. Af samme grund kan den samme tekst formidles meget forskelligt, afhængigt af om det er en gammel, traditionel melodi eller en mere rytmisk. I *Højskolesangbogen* kan man, i Grundtvigs tilfælde, ofte vælge mellem den ene eller den anden. Pointen her er, at hele folkeoplysningsperspektivet også er forbundet med musikken som kanal. Melodierne er forudsætningen for at kunne synge, og når vi i dag kan fastholde gamle folkeviser, der er fra en tid, hvor komponisten er blevet glemt, er det, fordi generationer har lavet et forarbejde og sendt sangene videre til de næste. På den måde

er en hvilken som helst sangbog heller ikke noget i sig selv – den knytter sig uløseligt til, at der er en opførelsestradition forbundet med den. Man kan derfor også betragte en fællessangstradition som noget immaterielt, fordi den betinger menneskers handling. Det gør dermed også folkeoplysningsperspektivet mere synligt, fordi det bliver åbenlyst, at tiden og menneskene har indflydelse på, hvordan et givent indhold opfattes. Den æstetiske dimension er ligeledes med til at nære, at nye sange bliver til, da de seneste års udvikling i sangskatten viser, at flere musikalske udtryk blander sig med hinanden. Det nærer således også folkekulturens værkstedsarbejde; at det folkelige og kunstneriske udtryk ikke er modsætninger. Traditionelle opfattelser af, hvad en fællessang er, er hele tiden til forhandling, når tiden kalder på nye behov, og sangene bliver betinget af mennesker og den verden, de lever i.

Kan vi synge os til håb og handling?

I »For vist vil de komme« (HS 167) skriver Lisbeth Smedegaard Andersen om en af de allerstørste kriser i det 21. århundrede: natur- og miljøkrisen. Sangen er en klimasang, som på poetisk vis forsøger at adressere fortællingen på en måde, som ikke bliver formanende, men alligevel har en alvorlig undertone, der får den enkelte til at tænke. Det store, gyldne spørgsmål er så, i forlængelse heraf, om det også kan skabe handling. Med folkeoplysningsperspektivet for øje er det, her i kapitlets afrunding, en interessant refleksion med blik på fremtidens produktion af sange og brugen af dem. Det er en balancegang at være realistisk uden dog at tage håbet fra folk. Smedegaard Andersens brug af viberne giver da også håb til menneskeheden midt i en situation, der kan forekomme uoverskuelig for individet: Hvad kan jeg selv gøre?

Der er masser af forskning, der fremhæver de mange fordele ved at synge sammen. Alt sammen gode argumenter for, at både børn, unge og ældre kan drage nytte af at tage del i fællesskaber med sang. I fremtiden kunne det være interessant at se, om der kan foretages mere konkrete analyser af, om et folkeoplysningsperspektiv på fællessang kan bidrage til at danne borgere til at bidrage til fremtidens

civilsamfund gennem handling. Der findes allerede mange initiativer, hvor fokus på den grønne dagsorden skal få folk til at handle, men kan fællessangen være et supplement i den henseende? Kapitlet bærer naturligvis præg af, at jeg tror på, det har en betydning, ikke kun at vi synger, men også hvad vi synger. Når man fx diskuterer væsentligheden af sang i grundskolen, kunne jeg godt ønske mig, at denne dimension var tydeligere.

I 2023 deltog jeg ved Nordisk Sangsymposium i Oslo, hvor mennesker fra hele Norden mødtes for at diskutere brugen af sang. Det, der for mig stod tilbage, var, at vi kan sammenligne os meget med hinanden, når det kommer til forskning i børns udbytte af sang i dagligdagen – både i forhold til indlæring og trivsel. Dertil ligeledes at sundhedssektorens brug af sang har masser af gode resultater. Men der er dog forskel: Ingen af de andre lande taler om folkeoplysning. Den er det voksende menneskes løbende brug af folkekultur, som en bidragsyder til at rumme livet med alt, hvad det indeholder, på godt og ondt. Det er der, hvor den danske højskoletradition har en anden fortælling end den erfaring, de andre lande bringer til bordet. Der er givetvis masser af erfaring, der rundt omkring i andre lande slægter folkeoplysningen på, men det handler også om den måde, vi taler om det på. Sproget former og skaber, og derfor er det relevant at spørge, om vi kan bruge folkekulturen endnu mere til glæde for både individet, fællesskabet og samfundet omkring.

Gennem kapitlet har jeg skitseret forskellige temaer, der allerede er i fuld gang med at adressere aktuelle dagsordener. I tillæg til dette kan nævnes etniske forhold, familiestrukturer, forholdet mellem land og by og den kvindelige repræsentation. Alt sammen temaer, der har bevæget sig ind i sange som et resultat af, at verden forandrer sig og behovet for nye sange ligeså.

Mange stemmer har gennem tiden advokeret for mere sang i grundskolen og potentialet deri. Der findes mange skoler, der allerede gør en stor indsats, men der er også eksempler på det modsatte, hvis man betragter grundskolen bredt. Det har den konsekvens, at der også er børn, der har en skolegang uden ret meget sang. De bliver ikke introduceret til at tage del i et sangfællesskab, hvilket igen

betyder, at nogle kan føle sig udenfor, når der synges. I et kulturformidlingsperspektiv ligger der derfor også en opgave i at kommunikere til dem, der ikke kender sang som en selvfølgelighed og dermed kan føle eksklusion. Folkeoplysning kan lyde gammeldags, men man kan godt folkeoplyse i børnehøjde. Hvis børn i dagtilbud og skoler bliver inddraget endnu mere som aktører i kulturen, vil de også kunne være med til at forme den. Det vil skabe en større vedkommenhed, når de vokser op. Udover at det vil inkludere flere i fællesskabet, vil det også styrke den enkeltes selvforståelse.

Selvom man kan tale om, at Danmark har en syngende folkekultur, må man heller ikke være blind for, at der er mennesker i samfundet, som ikke er med i det fællesskab. En folkekultur betinges af, at flest mulige skal føle, at den kommer med noget til dem. Der ligger derfor et fokus på både at kommunikere og inkludere i sangen. Argumenterne herfor handler i det nære om individet – argumenterne på den store klinge handler om fremtidens civilsamfund og den demokratiske dannelse. Friskolerne udkommer med en ny sangbog i 2025, der netop skal være et bidrag til, at grundskolen kan behandle aktuelle emner i de mindre klasser, ligesom flere andre sanginitiativer understøtter det samme. Traditionen og historien vil selvfølgelig altid være der, og det skal den også være, men det aktuelle Danmark skal børn og unge også synge om. Dansk Sang har ligeledes en stor didaktisk bank, som også er et vigtigt og nødvendigt redskab i et formidlingsperspektiv for læreren, pædagogen eller sangværten, der sætter rammen for sangen i skolen.

Men nye kurateringer skal hele tiden til. Kan det fx have en betydning for næste generation, at de igennem sange bliver oplyst om tidens katastrofer med et opdrag om at handle? At de skal kæmpe for frihed og grøn natur? Sangene er ikke protester, men poetiske bidrag til vores forståelse af os selv i verden. Sådan som det altid har været folkeoplysningens formål. Danmarks syngende folkekultur kan hjælpe os på vej.

Litteratur

Borčák, L.W., A. Agersnap, T. Kirkegaard & K.F. Baunvig. (under udgivelse). *Så syng da Danmark! Dansk fællessangskultur i tal*. Aarhus Universitetsforlag.

Højskolesangbogen (HS). (2020). København: Forlaget Højskolerne.

Om forfatteren

Rasmus Skov Borring er pianist, komponist og foredragsholder samt redaktør på Forlaget Højskolerne. Han er uddannet cand.mag. i moderne kultur og kulturformidling fra Københavns Universitet og har adskillige albumudgivelser bag sig med klavermusik og er komponist til flere sange i *Højskolesangbogen*.

Rasmus Skov Borring har modtaget N.F.S. Grundtvigs Pris for sit arbejde med formidling af fællessang i Danmark og i udlandet.